

Univerzita Pardubice
Fakulta filozofická

Růst fenoménu volných sexuálních vztahů v LGBT komunitě

Václav Mensa

Bakalářská práce

2016

Univerzita Pardubice
Fakulta filozofická
Akademický rok: 2014/2015

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Václav Mensa**
Osobní číslo: **H13439**
Studijní program: **B6703 Sociologie**
Studijní obor: **Sociální antropologie**
Název tématu: **Růst fenoménu volných sexuálních vztahů v LGBT komunitě.**
Zadávající katedra: **Katedra sociálních věd**

Z á s a d y p r o v ý p r a c o v á n í :

V posledních letech se i v LGBT komunitě začal rozšiřovat fenomén volných sexuálních vztahů a anonymních sexuálních zážitků. Cílem výzkumu je zjistit, co stojí za narůstáním tohoto fenoménu a v jakých podmínkách nejvíce narůstá. Dále jaké může mít důsledky jak pro osobní a veřejný život, zdraví, tak i pro partnerské vztahy. Výzkumnou otázkou je, za jakých okolností člověk vyhledává volný či jednorázový sexuální vztah a jaké prostředky k tomu využívá. Výzkumnými metodami určené k práci jsou zúčastněné a nezúčastněné pozorování, rozhovory a dotazníky skrze sociální média. Práce a výzkum spadají do teoretického rámce Queer antropologie, antropologie genderu a sexuální antropologie.

Rozsah grafických prací:

Rozsah pracovní zprávy:

Forma zpracování bakalářské práce: tištěná/elektronická

Seznam odborné literatury:

Babbie Earl: *The Basics of Social Research* (Chapman University, 2005)

Eichenberger, Kimberly: "Gender Differences in the Use of Gay Clubs: A Place to Resist Gender Norms for Gay Men and a Place of Diffusion for Lesbian Women" (*Portland State University, The Journal for Undergraduate Ethnography, Volume 2/Issue 2. 2012*)

Ford Clellan S. & Beach Frank A.: "Patterns of Sexual Behavior" (Harper & Brothers, 1951)

Humphreys, Laud: "Tearoom trade: Impersonal Sex in Public Places" (1970)

Peterson, Grant Tyler: "Clubbing Masculinities: Gender Shifts in Gay Men's Dance Floor Choreographies" (*Journal of Homosexuality. Vol. 58. pp. 608-625. 2011*)

Prokopík, Petr: "Antropologická konceptualizace sexuálních kategorií" (FFUK, Ústav Etnologie, Disertační práce. 2008)

Weiss, Margot: "Techniques of Pleasure: BDSM and the Circuits of Sexuality" (Duke University Press, 2011)

Vedoucí bakalářské práce: **PhDr. Hana Synková, Ph.D.**
Katedra sociálních věd

Datum zadání bakalářské práce: **31. března 2015**

Termín odevzdání bakalářské práce: **31. března 2016**

prof. PhDr. Karel Rýdl, CSc.
děkan

L.S.

PhDr. Adam Horálek, Ph.D.
vedoucí katedry

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci Růst fenoménu volných sexuálních vztahů v LGBT komunitě vypracoval samostatně pod odborným dohledem vedoucího bakalářské práce a uvedl jsem všechny použité podklady a literaturu. Byl jsem seznámen s tím, že se na moji práci vztahují práva a povinnosti vyplývající ze zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, zejména se skutečností, že Univerzita Pardubice má právo na uzavření licenční smlouvy o užití této práce jako školního díla podle § 60 odst. 1 autorského zákona, a s tím, že pokud dojde k užití této práce mnou nebo bude poskytnuta licence o užití jinému subjektu, je Univerzita Pardubice oprávněna ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložila, a to podle okolností až do jejich skutečné výše.

Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v Univerzitní knihovně.

V Pardubicích dne 23. 3. 2016

Podpis.....

Poděkování

Velmi děkuji paní PhDr. Haně Synkové Ph.D. za odborné vedení, pomoc, věcné připomínky a návrhy na zlepšení.

Anotace

Tato bakalářská práce se zabývá tématem nezávazných sexuálních vztahů v LGBT komunitě, zejména mezi mužskou částí této menšiny. Fenomén sexuálních vztahů a jejich vyhledávání se plynule vyvíjí už dlouhou dobu, nicméně v posledních letech se počet mužů, kteří nezávazný sex vyhledávají, markantně zvyšuje. Výzkum je zaměřený na důvody, které muže k vyhledávání sexu vedou, na popis míst, kde se sex odehrává a na rizika spojená s tímto jevem.

Klíčová slova

Homosexualita, LGBT, nezávazný vztah, nezávazný sexuální vztah

Title

The increase of the phenomenon of the open sexual relationships within the LGBT community

Annotation

Main topic of this thesis are casual sexual relationships among LGBT community, especially among males within this minority. The phenomenon of sexual relationships and searching for them fluently increases for a very long time, but, in last years, the number of men looking for casual sexual relationship is even higher. Research is oriented to reasons, which makes men to look for sexual relationships, description of places, where the sexual acts are most common and risks connected to this phenomenon.

Keywords

Homosexuality, LGBT, casual relationship, casual sexual relationship

Obsah

Úvod.....	8
1 Metodologie výzkumu.....	10
1.1 Předpokládané cíle a výzkumné metody	10
1.2 Etická část výzkumu	12
1.3 Kvalitativní výzkum	12
2 Vyčlenění pojmů	14
2.1 Heteronormativita.....	14
2.2 Homofobie	14
2.3 Latentní homosexualita.....	14
2.4 Coming-Out	15
2.5 LGBTQ, Queer	15
2.6 BDSM.....	16
2.7 Darkroom.....	16
3 Kategorie vztahů	17
3.1 Nezávazný vztah.....	17
3.2 Partnerství.....	17
3.3 Volné vztahy.....	18
3.4 Přátelství s benefity	18
4 Kategorie homosexuality podle Plummera	19
4.1 Nezávazná homosexualita	19
4.2 Situační homosexualita.....	19
4.3 Personalizovaná homosexualita.....	19
4.4 Homosexualita jako způsob života	20
5 Cesty k sexu – komunikace a setkávání	21
5.1 Sociální síť.....	21
5.1.1 „Seznamky“	21
5.1.2 GPS aplikace - Grindr	22
5.2 Nenáhodně náhodná setkání	23
6 Místa.....	25
6.1 Veřejné toalety.....	25
6.2 Darkroomy	26
6.3 Sex kluby	27
6.4 Parky.....	28
6.5 Pláže a nudistické pláže	28

6.6 Sauny a spa centra	29
7 Rizika	30
7.1 Sexuálně přenosné nemoci	30
7.2 Důsledky „chyb z mládí“	31
7.3 Kriminální činy	31
8 Analýza rozhovorů	32
9 Odpověď na výzkumnou otázku	47
10 Závěr.....	51
11 Zdroje	53

Úvod

Už od vlastního coming-outu jsem se zajímal o LGBT komunitu. Díky podpoře svého blízkého okolí, jsem nemusel skrývat jak svou orientaci, tak svůj zájem o dění v komunitě. Četl jsem knihy o historii homosexuality, historických osobnostech, rozličných érách a také fenoménech, které v LGBT komunitě vznikali a vznikají.

Studium antropologie mi rozšířilo obzor ještě více a já jsem začal vyhledávat konkrétní studie či práce, jejichž autory zajímalo pravděpodobně to stejné, co mne. Proč se určití lidé chovají jistým způsobem, co je k tomu vede a jaké to může mít následky. To byla má otázka, když jsem začal na výzkumu pracovat. Jací muži v LGBT komunitě nejvíce vyhledávají nezávazný sex či nezávazné vztahy a co je k tomuto chování vede. Následně jsem pak svou výzkumnou otázku rozvedl o zmapování cest komunikace a možné důsledky, které toto jednání může mít. Na počátku studia jsem předpokládal, že dokáži najít přesný vzorec chování. Velmi naivně jsem si myslel, že skutečně existuje jedna přesná odpověď na mou otázku. To ale v antropologii není možné. Obzvláště pokud je základem práce etnografie.

Kolem nezávazných sexuálních vztahů panovalo velké tabu po dlouhou dobu. V posledních deseti letech se šíří, stávají se vyhledávanou formou uspokojení a i v populární kultuře jsou prezentovány jako něco naprosto běžného a zábavného. Mnoho lidí si ale neuvědomuje velká rizika, jaká s sebou nezávazné sexuální vztahy přinášejí. Vznikl tak nový fenomén a to v odvětví, které se často nemění. Za dlouhou historii lidstva se měnila kultura, politika, rozvíjela se věda, technika a i fyziologie. Sex je jako téma pouze obohacován. Základ zůstává stejný. Mohu-li si dovolit osobní poznámku a jakési vyjádření, bude to toto. Osobně nevidím nezávazné sexuální vztahy jako něco, co může člověku přinést životní spokojenost. Nejsem v pozici, abych soudil co je a co není životní spokojenost.

S postupujícím výzkumem jsem zjistil, že nezávazný sex člověka uspokojí na chvíli a v závěru pouze zvětšuje propast uvnitř.

1 Metodologie výzkumu

V průběhu celé práce jsem vedl strukturované a polostrukturované rozhovory. Do kompletních dat jsem přidal i několik výstupů z nestrukturovaných rozhovorů, „přišla-li řeč“ na něco, co bylo relevantní.

1.1 Předpokládané cíle a výzkumné metody

Při studiu výzkumných metod jsem používal knihu *Kvalitativní výzkum: základní metody a aplikace* (Hendl J. 2005) a své vlastní poznámky z přednášek.

Polostrukturovaný rozhovor je na rozdíl od dotazníku hlubší. Nabízí informantovi i výzkumníkovi možnost rozvést každou otázku. Drží se určitého vzoru, ale rozhovor je volnější. Vzhledem k počtu mých informantů a širokému věkovému rozpětí, bylo na místě upravovat otázky u každého konkrétního rozhovoru. Vždy však zůstal zachován smysl. Nebylo dost dobře možné pokládat stejně formulované otázky jak sedmnáctiletým mladíkům, tak sedmdesátiletým mužům.

Otázky jsem velmi jednoduše rozdělil na „aktuální“ a „potenciální“. Aktuálními myslím zážitky a vzpomínky mých informantů. Shrnují tak současnou, aktuální situaci tohoto tématu. Slovem „potenciální“ či „teoretické“ jsem si pak označil ty otázky, které zahrnují myšlenky či názory mých informantů na danou problematiku.

V první fázi výzkumu jsem si připravil seznam a okruhy otázek v devíti variacích. Před setkáním s každým informantem jsem si vybral konkrétní otázky a upravil je. V několika případech rozhovorů se stalo, že informant mi v návaznosti na probírané konkrétní téma doporučil někoho dalšího. Pak už jsem tedy pokládal přesné otázky, abych získal relevantní informaci. Pokud mi tedy informant poskytl kontakt na někoho, kdo kupříkladu pracoval

v sex klubech, a já jsem potřeboval konkrétní informace o tomto prostředí, otázky jsem zvolil zaměřené pouze na to.

Všichni moji respondenti byli homosexuální či bisexuální muži. V devíti případech byli moji informanti nepřiznaní homosexuálové (tři z nich později, v průběhu výzkumu, prošli coming-outem.)

Dále rozdělím věkové kategorie mých informantů podle jejich počtu.

- 17-23 let. 11 informantů
- 24-30 let. 24 informantů
- 31 – 40 let. 19 informantů
- 40 – 49 let. 29 informantů
- 50 – 60 let. 15 informantů
- 60 – 80 let 4 informanti

Věkové kategorie nedělím dle přesného počtu let. Spíše tak, jak mi to osobně přišlo nejvhodnější. V úvahu jsem také bral to, jak člověk prochází změnou. Intervaly u prvních dvou skupin jsou krátké, protože v tomto období je velmi častá změna uvažování či názorů, životního stylu. Intervaly se rozšiřují spolu se zvyšujícím se věkem.

Vzhledem k vysokému počtu informantů nemohu do této práce vložit každou jednotlivou odpověď, i když bych rád. Namísto toho jsem vybíral ty odpovědi a situace, které se shodovaly u několika informantů.

V textu se nacházejí přepisy rozhovorů, zpráv nebo komentářů mých informantů, které jsem zachoval v původní podobě. Mohou být nespisovné a občas obsahují vulgární výrazy.

Ve „slabší“ formě jsem je tam zachoval pro autentičnost.

Rozhovory jsem prováděl v průběhu dvou let a následně analyzoval jejich výstupy. Odehrávaly se v širokém spektru míst. V kavárnách, restauracích, klubech, domovech informantů, několikrát v kancelářích informantů a přes skype nebo email. Souhlasil-li informant, rozhovory jsem nahrával, což bylo ve většině případů. Všem informantům jsem vždy přesně řekl, kvůli čemu výzkum dělám, nic jsem netajil a pokud si přáli, ujistil je o jejich anonymitě.

1.2 Etická část výzkumu

Vzhledem k tomu, že můj výzkum probíhal v přímém kontaktu s informanty a často jsem získal informace, které by mohli velkou měrou ovlivnit jejich život, bylo nezbytné držet se etického kodexu. K záznamům jmen či příliš osobních informací jsem vždy používal pouze pero a papír. Nikdy jsem je nevložil do digitální podoby. Tuto formu vnímám v době úniku informací jako bezpečnější.

Neméně důležitou částí výzkumu je etická stránka spojený přímo s prací. V práci *Etika ve společenskovědním výzkumu* (2009) jsou vyčleněny čtyři základní kameny výzkumu. Za nejdůležitější považuji ten poslední. Ujistění, že použítá data jsou pravá, neobsahují lež, nedošlo k chybám v analýze informací, všechny citace jsou správné a že v textu nejsou použita zkopírovaná či nepodložená data.

1.3 Kvalitativní výzkum

„Cílem je získat popis zvláštností případů, generovat hypotézy a rozvíjet teorie o fenoménech světa.“ (Hendl, 2005: 63)

Ihned na začátku jsem si zvolil výzkum kvalitativní. Považuji jej za vhodnější vzhledem k podstatě mé práce.

Podstatou kvalitativního výzkumu je validita. Silverman (2005: 188) uvádí, že validní informace lze označit za pravdivé. Dále pak stojí za zmínku Disman (1992), který uvedl, že „Validní měření je takové měření, které měří skutečně to, co jsme zamýšleli měřit.“ (Disman, 1992: 62)

Podle Hendla (2005) se kvalitativní výzkum drží určitého plánu, který se ale mění. (Hendl, 2005: 52) Hendl dále zmiňuje i negativa kvalitativního výzkumu. Časová náročnost, prakticky nemožná všeobecnost dat a ovlivnitelnost výsledků ze strany vědce. (Hendl, 2005: 52)

2 Vyčlenění pojmů

V sexuální antropologii, LGBT komunitě a queer studiích existuje dlouhá řada specifických pojmů. Jejich kompletní definice by ale zabrali celý slovník. Zmiňuji zde ty pojmy a jejich definice, které používám v textu, nebo jsou jinak relevantní pro celou práci.

2.1 Heteronormativita

Heteronormativita je termín, který označuje tendenci v současném západním systému sexu a pohlaví spatřovat heterosexuální vztahy jako normu a všechny ostatní formy sexuálního chování jako deviace od této normy. (Spargo, 2001: 67) Tento jev je zcela běžný a často ani nezamýšlený. Ve většině případů se obyvatelé České republiky zeptají, má-li muž přítelkyni. Jiné alternativy jsou použity ve výjimečných případech. Rozhodně to také není myšleno zle. Nicméně, dlouhý vývoj současné situace k heteronormativnímu uvažování vede.

2.2 Homofóbie

Homofóbie je pojem označující strach z homosexuality či homosexuálů. (Chlumská 2007: 12) Homofobie vychází z představ, že menšiny jsou nebezpečné a narušují morální většinu. (Chlumská 2007: 12) Homofobie může být způsobena okolím nebo vlastními zážitky. Ve svém výzkumu jsem narazil na zajímavým úkaz, kdy homosexuál projevoval homofobní sklony způsobené nenávistí a nechutenstvím k současné mladé generaci gayů. Pojem jako takový bývá nevhodně zaměňován s xenofobií. Xenofobie je stav, který v sobě spojuje odpor, strach a nedůvěru ve vše cizí či nezvyklé. Xenofobní člověk nemusí být homofobní ale homofob už je i xenofobní.

2.3 Latentní homosexualita

Latentní homosexualitou je skrytá, nezjevná nebo nepřiznaná orientace k osobám stejného pohlaví. Faktorů, které ovlivňují coming-out může být mnoho. Rodina, sociokulturní prostředí či stát, ve kterém člověk žije. Na celé planetě hraje náboženství vysokou roli a velká skupina mužů a žen je donucena uchovat svou pravou „tvář“ v tajnosti. Z historického pohledu, v mnoha vlnách byla homosexualita naprosto běžně projevována. Řecko a Řím patří k nejnámějším. Nicméně, zvyšováním moci křesťanství a s ním spojených církví se homosexualita proměnila v naprosté tabu. Ve většině států, kde mají křesťanská náboženství nejsilnější základnu, se však v této době už nejedná o nelegální záležitost a homosexuálům jsou alespoň nějakými zákony zajišťovány dobré podmínky a ochrana. Ve většině muslimských států je homosexualita stále nelegální a často trestána vězením či smrtí.

2.4 Coming-Out

Z anglických pojmů coming – jít, vyjít a out – ven, lze snadno vyvodit synonymum. Vyjít s pravdou ven. V Angličtině je také používám výraz Out of a closet. Closet je jak šatník, tak skříň. Červinková překládá tento pojem jako „vyjít z uzavření“ nebo „otevřít se“. (Červinková in Ondrisová, 2002: 61) Pojem tedy označuje přiznání se ke své homosexualitě, bisexualitě, transsexualitě či dalším sexuální identitám.

Za coming-out může být považováno jak naprosté otevření celé veřejnosti (v současné době jsou „populární“ coming outy přes sociální sítě kde probíhá přiznání formou videí na Youtube nebo formou fotek a statusů na Facebooku) ale i sdělení reality jediné osobě. Stehlíková, Procházka a Hromada (1995: 69) označují coming-out jako konflikt mezi internalizovanou homofobií a nově uvědomělého erotického zaměření.

2.5 LGBTQ, Queer

Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender, Questioning. Jedná se o souhrnný název pro osoby či skupiny osob s menšinovou sexuální orientací či identitou ve vztahu k většinové heterosexuální orientaci. (*Programové prohlášení Výboru pro sexuální menšiny 2009*)

Pojem Queer pak lze definovat jako název pro veškeré sexuální menšiny, sexuální orientace a identity, které nespádají do heterosexuální většiny.

2.6 BDSM

BDSM je zkratka pro Bondage, Dominance, Submissive/Sadism, Masochism. V knize *Sexualita bez tabu* vysvětluje Josef Kubík tento pojem jako zastřešující výraz pro sexuální praktiky obsahující svazování, dominanci a podřízenost, popřípadě sadismus a masochismus (Kubík 2010: 39). Veřejná představa, že lidé vyznávající tyto praktiky musí být nějak „vnitřně poškození“, je mylná. Díky populární kultuře se ale šíří jak samotná praktika, tak i filozofie do velkého okolí.

2.7 Darkroom

Darkroomem jsou označeny prostory v gay klubech, které slouží k nezávaznému sexu. Přístupné jsou všem. Velikost těchto místností se liší. Buď jsou úplně bez světla, nebo jen matně osvětlené. Nabízí dostatek prostoru pro několik lidí.

3 Kategorie vztahů

Když jsem s výzkumem začínal, přesně jsem nedokázal určit, o jakých vztazích chci vlastně psát. Přeci jen, každý vztah je ojedinělý, má svá vlastní pravidla. Chvíli jsem i pracoval s myšlenkou, že vlastně nezkoumám vztahy. Vztah je Websterem definován jako spojení dvou a více lidí za nějakým účelem. (*Relationship: Simple Definition of relationship* 2016-03-18]). Převládá většinová představa, že musí obsahovat něco hlubšího. Lze pak tedy charakterizovat čistě sexuální setkání jako vztah? Nakonec jsem se rozhodl, že slovem „vztah“ budu popisovat každou lidskou, byť jen sexuální interakci.

3.1 Nezávazný vztah

Nezávazný vztah bych definoval jako interakci dvou či více lidí za účelem sexuálního uspokojení. Velmi běžně se u mých informantů objevuje pojem „na jednu noc“ nebo „jednorázovka“. Když jsem tuto otázku rozvedl, dozvěděl jsem se, že ani nelze říci „na noc“. Tato setkání jsou častěji a častěji prováděna mimo hranice osobního prostoru účastníků a nejlépe za co nejkratší dobu. Všichni moji informanti mi potvrdili, že hledají-li jednorázový sex, nehodlají tím trávit hodiny a už vůbec ne vedle dotyčného spát.

Jak už jsem zmínil, každý vztah má vlastní pravidla a u svých informantů jsem zaznamenal rozličné typy „svazků“. I když někteří žijí samostatně bez dlouhodobého partnera, někteří vztahy pěstují.

3.2 Partnerství

Registrované partnerství je definováno jako „trvalé společenství dvou osob stejného pohlaví.“ (*Uzavření registrovaného partnerství* 2014.)

V LGBT komunitě je registrované partnerství považované za slabou náhražku manželství. Mnoho párů tuto instituci odmítá s tím, že buď počkají na pravé manželství, nebo nebudou vůbec uvádět svůj vztah oficiálně.

3.3 Volné vztahy

Dlouhodobý vztah dvou partnerů, kteří si po mnoha stránkách vyhovují, avšak, vyhledávají-li po sexuální stránce něco jiného, vzájemně si nebrání. Tento druh vztahu byl u mých informantů častý. I když s někým žijí a mají se rádi, po sexuální stránce si nevyhovují. Rozhovory jsem dělal i s párem, který nikdy nepřešel do sexuální roviny a fungoval pouze díky lásce, respektu a vzájemné fascinaci inteligencí a myšlením toho druhého. Oba tudíž měli milence a otevřeně o nich mluvili.

3.4 Přátelství s benefity

Tento pojem získal větší pozornost až v posledních letech, nicméně jako koncept existuje dlouho. Zařadit lze do něj vztahy dvou přátel, kteří si po sexuální stránce vyhovují, ale nehledají dlouhodobé vztahy. Důvodem může zaměstnání, kariéra a jiné vlivy. Může ale být náročné nezačít pociťovat hlubší city a nedostat se do roviny vztahové. Šest mých informantů zmínilo, že v takovém vztahu byli a skončilo to špatně. Buď jeden, nebo druhý se zamiloval a celý koncept přestal fungovat. Čtyři z nich následně dodali, že kvůli tomuto zklamání hledají sex právě v klubech nebo na sociálních sítích a pouze jednorázově.

4 Kategorie homosexuality podle Plummera

Ken Plummer ve svém díle rozvedl čtyři hlavní typy homosexuality v naší společnosti.

Zmíněny a rozvedeny jsou v díle Sociologie A. Giddense. (1999) Ve svém výzkumu jsem zaznamenal, že podle tohoto vzorce lze rozložit i mé informanty.

4.1 Nezávazná homosexualita

Nezávazná homosexualita je podle Plummera pouze jednou fází a nemusí být ovlivněna sexuální orientací. Lze takto popsat platonické a homoerotické vztahy v pubertální části života nebo první sexuální zážitky. (Plummer 1996, in Giddens, 1999: 127)

4.2 Situační homosexualita

Plummer určil jako další typ homosexualitu situační. V rámci ní existují homosexuální styky, které vůbec nesouvisí se sexuální orientací. Homosexualita může nahradit heterosexuální styk, žijí-li muži v prostředí s dlouhodobou absencí žen. Nejlepšími příklady jsou vězení, vojenská služba nebo dříve plavby na lodích. (Plummer, 1996 in Giddens, 1999: 128) V mém výzkumu se tento typ nevyskytuje vůbec. Všichni moji informanti a zúčastnění jsou homosexuální nebo bisexuální orientace.

4.3 Personalizovaná homosexualita

Homosexualita personalizovaná je popisována jako stav, kdy muži žijí odděleně od veřejně homosexuálních skupin a jejich orientace je utajena před okolím. (Plummer 1996, in Giddens, 1999: 128) Několik mých informantů mne odkázalo na muže, kteří se účastní převážně sexuálních aktů na veřejných toaletách či v parcích, ale kluby nenavštěvují. Snaží se tajit svou skutečnou orientaci a bojí se, že dojde k jejich odhalení.

4.4 Homosexualita jako způsob života

Posledním typem je homosexualita jako způsob života. (Plummer, 1996 in Giddens, 1999: 128). Většina mých informantů může být zařazena do této skupiny. Kontakt s dalšími homosexuály je běžný, vítaný a vzniká tak široká síť. Z této velké sítě se pak tvoří jakési subkultury, které se sdružují samostatně. Drag Queens, Bears a další si hledají přátelství a vztahy v rámci své subkultury, neboť je to jednodušší.

5 Cesty k sexu – komunikace a setkávání

Po dlouhém přemýšlení nad jménem kapitoly, která v podstatě vypovídá o způsobech, jejichž pomocí lze získat nezávazný sex, jsem se nakonec rozhodl vše zjednodušit a pojmenovat ji nejobyčejnějším ale současně nepravdivějším pojmem. Věnuji se zde rozdělení prostředků komunikace mezi homosexuálními muži.

5.1 Sociální sítě

Sociální sítě, aplikace a internetová fóra "usnadňují" život všem. Na LGBT komunitu mají ještě větší vliv. V mnoha směrech je to vliv velmi kladný. Mladí gayové z odříznutých nebo nepříliš gay friendly lokalit zde mohou najít svým způsobem útěchu. Logicky, když je člověk z malé vesnice, internet může být jediná cesta, jak si najít přátele, kteří nebudou soudit, ani když člověk ukáže kompletní sebe sama. Před internetová éra nenabízela jinou platformu a pro muže z odříznutých lokalit nebylo možné najít partnera či přátele v rámci komunity.

(Gray 2009: 97) Internetové seznamky, fóra a aplikace jsou homosexuálními a bisexuálními muži často považované za bezpečné místo k vlastnímu projevu.

5.1.1 „Seznamky“

V Čechách je rozhodně nejrozšířenější internetová seznamka www.iboys.cz. Má desítky tisíc uživatelů ve všech věkových kategoriích a v podstatě si drtivá většina gayů „iboys érou“ projde. Jakmile je někdo do LGBT komunity nový, iboys je tradiční první krok.

Záporných aspektů je ale více, než těch kladných. Zaprvé, je velmi snadné založit si falešný profil. Mnoho mých informantů mi buď sdělilo, že používají profilů více nebo se setkali s nějakým falešným při konverzaci. Dále pak existuje skupina mužů, kteří sice žijí v dlouhodobém vztahu, ale používají anonymní profily k hledání milenců. Profily zde slouží i k

aktivitě, které říkám „Windows shopping“. Nic nekoupíte, ale alespoň „koukáte po výlohách“.

Na iboys funguje i široká síť inzerátů v podstatě na všechno. Buď jde o čistě sexuálně zaměřené inzeráty, nebo i inzeráty na skupinová, taktéž sexuální, setkání.

5.1.2 GPS aplikace - Grindr

Aplikace Grindr je seznamka pro smartphone. Na základě GPS zjistí polohu člověka a zapojí jej do seznamu dalších uživatelů. Výsledkem je velká databáze profilů a člověk může najít dalšího nejbližšího uživatele a navázat konverzaci, popřípadě se dohodnout na nezávazném sexu či setkání. To je primární účel. Hledání romantických vztahů je zde velmi zřídkavé.

Nejlépe pracuje ve velkých městech. Ti z mých informantů, kteří Grindr používali, zmiňovali, že je složitější dohodnout si konkrétní sexuální akt na Grindru ve městech s menším počtem obyvatel. Další uživatelé totiž mohou být desítky kilometrů daleko. Naproti tomu, v Praze jsou to desítky či stovky metrů. V Londýně a New Yorku je to ještě méně. Můj informant žijící v New Yorku mi sdělil, že Grindr používá spíše už jen na ujištění. Vidí na veřejnosti někoho, kdo by mohl být gay a Grindr to buď potvrdí, nebo daný muž nemá profil. Zeptal jsem se, jestli podniká další kroky, i když na aplikaci dotyčného nenajde. Přeci jen, ne každý gay tu aplikaci musí mít. Řekl mi, že za to to nestojí a že raději najde někoho jiného. Jen jsem se ujistil ve své představě o tom, že se naprosto vytrácí jakákoliv snaha jít za hranice pohodlnosti.

V přímé souvislosti s šířením aplikací založených na GPS (PNA – People nearby apps) se zvýšil počet kriminálních činů. Lidé zde vidí vzdálenost mezi sebou a ve chvíli, kdy se rozhodnou k setkání, mohou si poslat přesnou polohu. Když však konverzace trvá pár

minut a vyměňují se jen fotky, v podstatě kdokoliv může říci a poslat cokoliv. Důsledky mohou být kruté.

5.2 Nenáhodně náhodná setkání

Výše jsem zmínil, že fóra a inzeráty jsou využívány k setkávání ve skupinách na veřejných místech. Veřejné toalety v obchodních centrech, toalety na nádražích nebo parky jsou často „vyhlášenými místy“. Ze všech sexuálních aktů, které v této práci popisuji, jsou pravděpodobně ty nejanonymnější. V podstatě kdokoliv může přijít a účastnit se. Většinou je naprosté ticho, nikdo se nebaví.

Když v roce 1960 Laud Humphreys pracoval na výzkumu kterou později nazval *Tearoom Trade: Impersonal Sex in Public Places* (Humphreys 1975), rozdělil jak odbornou komunitu, tak i veřejnost na dva tábory. Jedna strana pokládala jeho výzkum a taktiky za neetický a ta druhá za velmi přínosný. Po dobu několika let navštěvoval veřejné toalety v parcích, které sloužily jako místa setkání homosexuálů. Na toaletách se scházeli muži čistě za účelem nezávazných sexuálních zážitků. Humphreys ve svém výzkumu zmapoval, jací muži toalety nejvíce navštěvují. Naprostá většina z nich nebyla otevřeně homosexuální, často měli rodiny nebo byli vojáci. Etický problém výzkumu spočíval v tom, že nikdo ze zúčastněných netušil, že Humphreys pozoruje dění kvůli sociologickému výzkumu. Další porušení etického kodexu bylo v nelegálním zaznamenávání poznávacích značek a sledování mužů k jejich domovům. To Humphreys dělal především, aby zjistil, jak žijí. Jeho práce nabízí výjimečný náhled do tohoto prostředí.

Osobně jsem čerpal z jeho výzkumu především v kapitolách o darkroomech a veřejných toaletách. On stejně tak uvádí, že existují přesně stanovená, nepsaná pravidla toho, kdo dělá co. V období Humphreysova výzkumu měli účastníci přesně rozdělené role. Každý

měl stejný nárok na uspokojení svých potřeb, ale udržoval se pořádek. Jeden den uspokojovali dva muži všechny ostatní, další den ty dotyčné dva uspokojil někdo další. V současnosti už není „rozvrh“ takto přesný

Mnoho z mých informantů mi potvrdilo, že nastane-li okamžik, kdy je přítomno více lidí - tři a výše, ti nejmladší mají tendenci věnovat se sobě vzájemně. Mužům starším, je "dovoleno" přihlížet a příležitostně se účastnit. Často však bývají "odvrženi". Humphreys naproti tomu píše, že v době jeho výzkumu se na toto nekladl důraz. Přesně stanovený pořádek zaručil každému to stejné. (Humphreys 1975: 39)

6 Místa

Výzkum míst byl důležitou součástí mé práce. Výstupy z pozorování mohou být cenným dokladem o postupech a situacích. Začal jsem psaním seznamů míst, jejichž návštěva by mohla znamenat důležité informace ovlivňující komplexnost práce. Při pozorování na těchto místech jsem také získal nové informanty. Svým informantům jsem otázku ohledně sexu na veřejných toaletách pokládal. Než se však dostanu k výsledku těchto rozhovorů, je důležitý popis a především důvod.

6.1 Veřejné toalety

Humphreys zmiňuje v rámci celé své práce, že sex na odlehlých místech a toaletách se odehrává především proto, že homosexuální či bisexuální muži nemají v širší společnosti dostatečný prostor. (Humphreys 1975: 47) Gay kluby tehdy nebyly tak časté a už vůbec ne v menších městech. Muži měli strach pořádat větší, skupinové „akce“ ve svých domovech. Zůstala logicky jen tato možnost.

Má otázka tudíž zněla, proč v dnešní době, kdy je gay klubů i příležitostí dostatek, stále nacházejí muži zálibu v praktikování sexu na těchto místech? Není nezvyklé, a to mi potvrdilo sedm informantů, že se konají soukromé party, kam v podstatě díky taktice „známý známého“ může dostat každý. Častokrát se zde scházejí desítky a stovky mužů.

Všichni moji informanti mi odpověděli stejně. Pokud někdy vyhledávali sex na veřejném místě jako toalety v nákupních centrech, parky a třeba odlehlá místa na nádražích, je to ze dvou důvodů: dostupnost a jakási nepopsatelná zajímavost okamžiku. Vědomí, že člověk může být chycen u něčeho, co není povolené, je zajímavé natolik, že hodlá riskovat.

Procházel jsem poznámky a povšiml si tohoto: i když se sex na veřejných toaletách zdá jako nebezpečný po zdravotní stránce, nechráněný a nehygienický, častokrát je

bezpečnější než sex v darkroomech a „bezpečných“ místech. Díky tomu, že účastníci nikdy nevědí, kdo vkročí na toaletu, a netuší, kolik mají času, velmi zřídka dochází i k análnímu sexu. Čtyřicet tři z mých informantů mi potvrdilo, že měli anonymní sex na toaletách, ale pouze pět z nich i anální sex. Nejčastěji dochází ke společné masturbaci, méně pak k orálnímu sexu a téměř mizivě pak k sexu análnímu. Jedenáct mých informantů se shodlo, že je pro ně zajímavá pouze ta situace a sami odmítají i fyzický kontakt. Pouze přihlížejí a uspokojí se sami.

6.2 Darkroomy

Co je darkroom, jsem vysvětlil v pojmech. Při návštěvě klubů během večerních hodin jsem osobně do žádného nešel, nicméně navštívil jsem jej během denní prohlídky klubu. Tu mi poskytl jeden z mých informantů, který pracuje jako barman. Pouhá přítomnost v darkroomu naznačuje, že člověk přišel za sexuálním zážitkem. Následné protesty nemusí být vyslyšeny. Běžně se také v darkroomech berou drogy. Z toho důvodu to může být nebezpečné. Popsal bych je jako kobku, ve které dochází k oprostění od okovů sociálních představ o tom, jaká má sexualita a sex být.

Temný, malý a chladný prostor. Ve dvou klubech, které jsem navštívil je darkroomů více. Dlouhá chodba s několika dveřmi vedle sebe. Často bývají otevřené, lidé přihlížejí, i když téměř nic nevidí. Ti, kteří se nechtějí z rozličných důvodů účastnit, se alespoň dívají.

Ptal jsem se, z jakých důvodů se neúčastní sexuálních aktivit. Většinová odpověď byla strach z nemocí, avšak druhá nejčastější odpověď byla, že je někdo natočí nebo vyfotí v nevhodné situaci. S rozvojem technologie je běžné, že mnoho takových situací někdo později uveřejní na weby s pornografií. I to může být důvod, proč nevstoupit.

„Jednou mě někdo fotil, když jsem si to rozdával s několika klukama. Byl jsem opilej, ale viděl jsem ty blesky. Od té doby už jsem tam nešel. Nechci bejt někde na netu“. (Informant 34 let.)

Překvapilo mě, že „pouze“ dvacet sedm mých informantů navštívilo darkroom. Nechráněný anální styk je zde mnohem častější, než na veřejných toaletách. Informanti se shodli se na tom, že nemají strach, že je někdo vyruší a mají více času. Většina pak také zmiňovala vzrušení z toho, že neví přesně, co je čeká. Zkušenost dělá zajímavou nevědomí a nejistota.

Z výpovědí mých informantů jsem vybral doslovně ty, které nejvíce vypovídají o zkušenosti v darkroomu.

„Ta tma tam je osvobozující. Nikoho nevidíš, jen stíny. A řídíš se po hmatu. Pak už nemusíš nic řešit a užíváš si jen tu chvíli. Ale lepší to je, když jsi opilej.“

„Nikdy jsem tam neměl gumu. Je to zbytečný. Když máš něco chytit, tak chytíš. Proč to hrotit. Léčit se může skoro všechno a HIV už je jen jak chřipka.“

Když jsem mluvil o darkroomech s mým informantem z New Yorku, Jasonem, tuto odpověď jsem mu přeložil a z jeho strany se mi dostalo údivu. Evidentně, náš zdravotní systém nabízí určitou jistotu. Svým způsobem: „Když něco dostanu, doktoři se postarají“. Naproti tomu, ve Spojených státech, kde je zdravotní péče hrazená pacientem, pokud nemají pojištění, rozmyšlejí si své činy více. Léčit se s nemocemi je finančně náročné. U nás ale pojišťovny hradí většinu léčebných procesů. Komunita v České republice mnohem více propojena a člověk si nemůže být jistý nikdy. Jason mi sdělil, že „doma“ ví přesně, kde může hledat a je to svým způsobem bezpečné. Kupříkladu nebude hledat sexuálního partnera na síti Craigslist nebo „jen tak“ v klubech, protože to bývá rizikovější.

6.3 Sex kluby

Od kategorie běžných gay klubů a darkroomů se liší zaměřením. Návštěvníci přicházejí za jasnou vidinou. Přesně vědí, co je čeká. Krom darkroomů totiž nabízejí možnost provozovat

sex prakticky kdekoliv. Je-li klub tematicky zaměřený, nabízí konkrétní podmínky. V České republice je pravděpodobně šest veřejných klubů a všechny jsou zaměřené na BDSM tematiku. V klubu je přítomna ochranka, kdyby došlo k porušení podmínek. Vstupné je také znatelně vyšší, než u ostatních gay klubů. Pohybuje se od pěti set korun výše. Tato skutečnost má za následek vybranou klientelu těchto kluků. Největší návštěvnost zaznamenávají v pátek a sobotu, otevřeno mají do ranních hodin. Sex zde často probíhá nechráněný.

6.4 Parky

Parky patří na ještě anonymnější úroveň. Setkání se zde konají v odpoledních či večerních hodinách, ale nejčastěji v noci. Tato místa jsou limitovaná pouze na teplé měsíce. Nicméně někteří informanti sdělili, že se nebrání setkání v parku, ani když je chladno. Důvodem pro tato setkání je především nemožnost pozvat sexuálního partnera do bytu. Parky vyhledávají mladší muži, kteří většinou žijí s rodiči nebo spolubydlíci a přítomnost cizího člověka tedy není možná.

6.5 Pláže a nudistické pláže

Gay nudistické pláže oficiálně neexistují. Nejsou zapsány na gay friendly mapách ani v průvodcích pro LGBT cestovatele. Nicméně, jsou velmi časté. Obvykle jde o místa u vody, odlehlá od větších pláží pro veřejnost. Ví se o nich a muži je navštěvují. Preferovány jsou ty pláže, které nabízí stromy, keře a různá zákoutí.

Pozorování jsem prováděl na pláži u nádrže Hrádek. Všechny věkové skupiny se zde sdružují dohromady. Velmi často zde sex probíhá veřejně, zatímco ostatní přihlížejí. Informanti mi sdělili, že je možné vybrat si místo dle toho, hledá-li člověk sex či ne. Obvykle ti, co sex hledají, zvolí místo na slunci, kde je kolem velký prostor. Ti, co nechtějí být rušeni nebo přišli s partnerem, vyhledávají skrytá místa. K tomu dochází i v případě, dohodnou-li se dva návštěvníci pláže na sexuálním aktu, ale také chtějí být o samotě.

6.6 Sauny a spa centra

Tuto kategorii jsem zahrnul, až když mi o ní řekl můj informant z New Yorku. Tam jsou tato setkání mnohem častější. Ale i v České republice se nachází několik saun, které jsou gay friendly do té míry, že heterosexuálové je nenavštěvují. Kvůli tomu, že se zde platí vstup a čas je limitovaný, nelze očekávat náhodné setkání. Muži se domlouvají na internetu a chodí sem po skupinách. Jsou také veřejně známé časy, ve kterých je návštěvnost největší. Sexuální akty se zde provozují téměř neomezeně v prostředí u bazénů a vířivek. Devět informantů navštívilo saunu a šest z nich tak činí pravidelně.

7 Rizika

I když každé vztahy s sebou přinášejí riziko, nezávazné, jednorázové vztahy přinášejí větší. Pak by se dalo říci, že celkový životní styl, ve kterém člověk často vyhledává nezávazný sex, lze označit jako rizikový. Příliš mne nepřekvapilo, že si rizika uvědomují až starší věkové kategorie a mladí se jimi nezabývají.

7.1 Sexuálně přenosné nemoci

Logicky, jedním z největších rizik nezávazného sexuálního chování jsou přenosné nemoci. Zúčastnění neohrožují pouze sebe ale také ostatní. Navzdory relativně velkým kampaním za boj proti přenosu viru HIV, strach, oproti dřívějším letům opadá. Díky možnosti léčby či potlačení příznaků je virus HIV často považován jen za „horší chřipku“. Současně také chybí širší osvěta ohledně dalších nemocí. Syfilis, kapavka nebo Hepatitida typu B patří k dalším velmi častým nemocem a promiskuitní jedinci mají větší předpoklady se nemocí nakazit. (Zvěřina, Budinský 2004: 105)

Virus HIV a nemoc AIDS byli dříve považováni za nemoc homosexuálů. K nakažení vedl především promiskuitní sexuální život. Byl používán i pojem „riziková skupina“ k označení celé komunity. Od toho bylo ale upuštěno, když začala LGBT komunita získávat pevnější základnu. V současné době máme lepší proud informací a už je jasné, že HIV není nemoc výhradně homosexuálů.

Třicet čtyři mých informantů mi sdělilo, že se nikdy nenechalo testovat, protože si dávali pozor. Osmnáct z nich mi řeklo, že sice riskovali, ale neřeší to. Často si tak odmítají připustit, že mohou být nemocní a roznáší nákazu dál. Vzhledem k tomu, že roznášení smrtelné nemoci je trestný čin, je možné se obrátit na policii. Nicméně kvůli tomu, že mnoho nakažených ani neví, od koho nemoc získali, policie má „svázané ruce“.

7.2 Důsledky „chyb z mládí“

Vývoj člověka a jeho jednání má vliv na jeho budoucí život. Pomineme-li fyzické zdraví, psychické následky jsou největším rizikem.

Když jsem se ptal informantů ve věkové kategorii nad 45 let, co by udělali jinak a jestli jim v něčem vyhledávání nezávazných vztahů uškodilo, v několika případech jsem se dozvěděl, že jim to znemožnilo najít si partnera. Mnoho mladých mužů, kteří často navštěvují kluby, darkroomy a další místa získají jakési „renomé“. I když se říká, že špatná reklama je taky reklama, žádání nejsou. Když dospějí do stádia, kdy si přejí dlouhodobý, vážný vztah, nikdo to neočekává. Setkávají se s názorem, že nedokáží být věrní či nedůvěrou k jejich zdravotnímu stavu. Tři moji informanti mi sdělili, že raději zvolili čerstvý začátek. Odstěhovali se do jiného města za práci a až zde se jim podařilo najít dlouhodobého partnera.

7.3 Kriminální činy

Kriminalitu spojenou se sociálními sítěmi jsem již zmínil. Nejčastější jsou krádeže. U osmi mých informantů se stalo to, že se s někým scházeli delší dobu, a když se jej rozhodli pozvat na noc do svého domova, okradl je. Kromě krádeží se začínají množit i kriminální činy ve formě fyzického násilí.

8 Analýza rozhovorů

Postřehy a poznatky ze svého terénního výzkumu jsem zmiňoval i výše. V této části se budu věnovat především detailní analýze rozhovorů a reflexi.

První otázka u všech informantů se týkala počtu sexuálních partnerů. Nejzajímavější a především nejvýmluvnější rozhovor mi poskytl informant Jan. Ve svých odpovědích shrnul odpovědi mnoha dalších informantů.

Laskavě mě pozval do své kanceláře. Jako velmi zaměstnaný muž neměl čas jít někam na kávu. Už od začátku byl velmi otevřený a sám nabídl, že pomůže s mým výzkumem, jak bude moci. Kontakt a doporučení jsem získal od jiného známého. Jan je dobře udržovaný a evidentně sportující člověk. Na skráních s šedivějícími vlasy, zdravě opálený. Zvolil jsem částečně strukturovaný rozhovor. Vzhledem k tomu, že jsem mu otázky zasílal i emailem, měl před rozhovorem připravený zápisník. Vysvětlil mi, že je to seznam veškerých jeho sexuálních vztahů. V očích a výrazu měl určitou hrdost. Ta zněla i v jeho hlase. Chvilí mě nechal listovat zmíněným zápisníkem. Vedle čísel byla většinou jména, a pokud ne jméno, alespoň zběžný popis vzhledu. Následně místo a v několika případech orientační datum. Konečné číslo bylo 94. Jan se rozprávěl o svém životě sám od sebe. Že je gay si dlouho neuvědomoval. Vyrůstal na vesnici a ve dvaceti letech se oženil. Po revoluci založil vlastní firmu a přestěhoval se s manželkou do Prahy. Jednu dobu prý byli šťastní. Když však dostal firmu na úroveň, jakou chtěl, začal si uvědomovat, že osobní život mu nevyhovuje a došlo k rozvodu. To bylo v roce 2004. Na otázku, jak vnímal objevování své homosexuality v tomto věku a v hlavním městě nejprve odpověděl úsměvem, ale poté překvapivě otevřeně mluvil. Do firmy najal mladého muže, který se netajil dlouhodobým homosexuálním vztahem. Jeho partner jej několikrát navštívil v práci a Jan se začal zajímat. Nějakým způsobem jej myšlenka, že by mohl být gay, přitahovala. Zaregistroval si profil seznamce iboys.cz.

Schůzky si domluvil právě v gay klubu v centru Prahy. Zde měl úplně první zkušenost s mužem. V darkroomu. Zalistroval jsem na začátek zápisníku. A od té noci to už pokračovalo. Do klubů začal chodit frekventovaněji a začala se zvyšovat intenzita aktů. Na iboys potkal svého prvního partnera, se kterým byl dohromady šest měsíců. Z toho, co jsem pochopil, to byl mladší muž a Jan po čase zůstal se „zlomeným“ srdcem. Sám zmínil, že od té chvíle odmítal navázat hlubší partnerský vztah. Na internetu, v klubech a u dalších příležitostí se nebránil nezávaznému sexu. Zeptal jsem se, proč si začal zaznamenávat jména. Když po nějakém čase viděl, že ho takový způsob života baví, pátral v paměti po všech případech, kdy měl sex. Prý jen aby měl přehled. „Nemáš strach z možných negativních věcí, které se mohou stát?“ položil jsem další otázku a rozvedl jsem ji vysvětlením. Totiž, další z informátorů mi sdělil, že život to sice může být zábavný, ale pokud se člověk včas „neusadí“, zůstane sám. Další věci jsou nemoci, které člověka mohou poznamenat na celý život. Celkem bezstarostně odpověděl, že si dává pozor. A že se časem usadí. Ruce si spojil na hrudníku a tichou řečí těla mi dal najevo, že už v té debatě pokračovat nebude.

Obdobné reakce jsem se dočkal u valné většiny informantů v kategorii do 45 let. Odmítali si připustit, že by něco mohlo být špatně.

Jeden z informátorů mne upozornil na vzrůstající fenomén, kterého si všiml v Berlíně. Osobně mi z toho přeběhl mráz po zádech a obzvláště, když sám zmínil, že se zúčastnil. Tímto informátorem byl dvacet dva let starý Robert, který se nejprve živil jako barman a poté se z něj stal model. Sám se prý nikdy nákazy nebál a nechráněný, nezávazný sex měl bezpočtukrát. Dvakrát se nechal otestovat na HIV s odstupem dvou let. Výše zmíněný fenomén v Berlínských gay klubech popsal velmi jednoduše. Na party v klubech ale i během individuálních osobních setkání se vždy sejde skupina osmi mužů. Jeden z nich je HIV pozitivní a ostatní jsou negativní. (Před samotným aktem si dělají „domácí“ testy ze slin dutiny ústní, které se dají koupit v lékárnách.) Následně mají všichni najednou nechráněný

sex. Logicky, někteří se nakazí. Nazývají to ruskou ruletou. Robert mi sdělil, že se účastnil takové akce asi před měsícem. Tyto praktiky následně potvrdil můj informant žijící přímo v Berlíně. Osobně se ale ničeho takového neúčastnil. Pracuje jako správce jedné ze seznamek/aplikací. Jako administrátor má přístup ke zprávám mezi lidmi s profilem. (Nabídl mi tajně přístup či kopie některých zpráv, nicméně, považuji za neetické číst soukromé věci bez jejich vědomí a svolení, tudíž jsem odmítl). Ve výsledku ale mohu říci jen to, že se nejedná o velké skupiny, ale domlouvají se i páry. Roberta jsem se zeptal, co ho na tom přitahuje. Proč je ochoten riskovat celoživotní zdraví a život pouze kvůli chvilkovému uspokojení.

„Je to něco zajímavějšího. Už jsem se nudil. Všichni jsou stejný. Prostě se s někým vyspíš a tím to končí. Všichni hledaj něco zajímavějšího. Tohle baví mě.“

Z odpovědí ohledně počtu sexuálních partnerů mohu tedy vyvodit rozdělení informantů do tří skupin.

- Počet sexuálních partnerů pod 10 za celý život. – Tito informanti neměli zápisník se jmény, pamatovali si každou situaci a nenavštěvovali darkroomy a podobná místa. Mrzí mne, že jich z celkového počtu bylo jen sedm.
- Počet sexuálních partnerů nad 30 za celý život. – Často si vedou zápisníky. Nevystavují se zbytečně rizikovému chování, ale přesto nejednají úplně bezpečně. Z mých informantů třicet tři mužů.
- Počet sexuálních partnerů nad 100 za celý život. Nevedou si zápisníky a často si nepamatují konkrétní situace. Vystavují se rizikovému chování.

Mou další otázkou bylo mládí, formování sexuality, a jestli jsou ovlivňováni nějakým faktorem zvenčí. Faktorem zvenčí myslím jak vliv okolí, populární kultury tak i třeba kampaní obchodních domů nebo módních společností.

Většina mých informantů ve věkové hranici do dvaceti pěti let mi sdělila, že je sexuálně formovala pornografie a média. Díky mladému věku byli v kritickém stádiu, když se internet a odtabuizování pornografie a erotiky začalo rozvíjet. Díky špatné představě sexu, jakou pornografie ukazuje, se spousta lidí nedokáže přizpůsobit běžnému životu. Riskují vlastní zdraví a dlouhodobou spokojenost. Na jednu stranu není dobré stavět sex do stínu, jako něco o čem se nemluví. Na stranu druhou, „sexuální osvícenství“ způsobuje neustálou snahu hledání něčeho nového.

Velkou roli také hraje populární kultura a prostředí, v jakém člověk vyrůstá. Moji informanti, kteří vyrůstali v odříznutých oblastech a velmi konkrétně na Moravě, měli menší nutkání vyhledávat nezávazný sex. Pět informantů vyrůstalo na vesnicích, neměli přístup ke klubům nebo aplikacím. I když si získali přes sociální sítě přátele nebo první vztahy, zdají se být opatrnějšími. Neberou sex tak na lehkou váhu. Naproti tomu, zaznamenal jsem, že informanti odjakživa žijící ve velkých městech s přístupem ke všem „výhodám“ berou sex jako něco jednoduchého a neosobního. Čtyřicet sedm informantů, kteří měli přístup k pornografii ve velké míře, vidí sex jako neosobní a ne nutně intimní záležitost.

U mých informantů, kteří z rozličných důvodů pornografii nesledovali v takové míře (počítač sdíleli se sourozenci, neměli vlastní pokoj nebo vůbec neměli internet), je sex velmi osobní a intimní záležitostí. Ve vývoji je ale ovlivnilo stěhování do města. Přemýšlel jsem, jak je možné, že člověk, který vyrůstá a dospěje do stabilního věku, najednou začne vyhledávat sex, i když tak nečinil po větší část dospělého života. Největší rozdíl, a to potvrzovali informanti i po rozvinutí otázky, má okolí.

Padesát tři mých informantů mi potvrdilo, že vždy si na nový rok dávají předsevzetí, že už nechtějí vést nezřízený život. Na této křivce by tudíž zaznamenalo hledání sexu útlum. Zvyšuje se však začátkem února a graduje před dnem svatého Valentýna.

Informant Petr se se mnou setkal v kavárně hned ráno. Pracuje jako technik telefonní společnosti. Je mladý, relativně úspěšný a s profesním životem spokojený. Nezávazné vztahy pěstuje, protože se soustředí na kariéru. Osobně také tvrdí, že nesnese někoho v osobním prostoru a trvá mu velmi dlouho, než si zvykne. Na vysoké škole ani nemohl bydlet se spolubydlícím. Ptal jsem se, kdy nejvíc vyhledává sex.

„Tak nějak jak mám čas. Po Novém roce ne, protože to je nejvíc práce. Minulej rok jsem chodil dva tejdny s jedním klukem před Valentýnem. Měl jsem jít na nějaký akce a bylo mi blbý jít tam sám. A víc času mám zas na jaře.“

Navážu na tuto odpověď i odpověďmi dalších informantů. Téměř všichni cítí podvědomou potřebu „být s někým“ během Valentýna a prvního máje. Byť jen na krátkou chvíli, intimita a lidský kontakt ve formě sexu dokáže nahradit vztah. Tento jev se opakuje každý rok.

Informanti, kteří mají dlouhodobé vztahy, mi sdělili, že i když nehledají sex, vždy v těchto časech pociťují větší uspokojení se stávajícím vztahem.

„Na Valentýna si každej někoho hledá. Když se tě furt někdo ptá, jestli s někým chodíš a lidi dělaj valentýnský party a tak. Tak se vždycky všichni spárujou.“

Po Prvním máji ustává vyhledávání sexu. Moje teze o tom, že velké party se pořádají méně a že veřejné toalety a „kontaktní“ místa nejsou navštěvována tak často, se potvrdila. Reklamní kampaně, které kolují před Valentýnem a prvním májem mají tedy vliv na to, kolik lidí sex hledá.

Většina klubů pořádá velké party v průběhu celého léta. Studenti mají prázdniny a navštěvují je více. V tom okamžiku také teplé počasí nabízí mnoho příležitostí pro sexuální akty v parcích.

Kluby během léta zaměstnávají mladě vypadající muže/kluky. Působí přitažlivým dojmem a hosté více utrácejí. Jedná se o perfektní marketingovou taktiku. Právě tito mají za úkol udělat pro hosty vše.

Na internetu se často objevují fotografie z takovýchto party. Fotografie plné mladých a rozesmátých tváří a ještě mladších těl. Díky sociálním sítím působí jako mucholapka. Všichni do těchto klubů přicházejí díky představě, že to bude takto "růžové". Pravda je však krutější. Všude kolem je pečlivě a perfektně vystavěná iluze úžasného světa. Světa, kde je jen zábava. Nechtěl jsem navštívit tato místa jen během hlavních hodin party, kdy je vše zářivé a krásné. Navštívil jsem proto kluby i v noci, prakticky k ránu, když zavírají. Mění se ve velké, zakouřené místo, kde se mísí vůně potu, parfémů a dalších neidentifikovatelných prvků. Na parketu nikdo netančí. Je zde jen nepořádek a pár neúnavných a značně opilých návštěvníků sedí v boxech. Stále se kolem „motají“ ti, kteří si na noc nenašli někoho do páru. Veškeré pozlátko zmizelo a zůstala jen realita. Ti, kteří se včas nedokázali „chytit“, zůstávají sami.

Informant Radek mi na otázku ohledně léta a sexu odpověděl s tím, že během roku moc s nikým není.

„Pořád bydlím u rodičů a ty to nevědí. Nemůžu si domů nikoho vodit. Tak jezdím jen různě ven. V létě to je nejlepší, protože můžeš být v autě nebo venku. A všichni taky mají lepší náladu. Zdá se mi, že když je venku zima, všichni tak nějak fňukají. A stěžují si. Sluníčko dělá svoje.“

I když se budu kritériím, podle jakých je vybírán sexuální partner věnovat dále, k této části je vhodná odpověď Dominika. Dominik žije sám a partnery si zve do bytu. Čas od času je nechává přespat. Hledá partnery buď v klubech a v létě nejraději na plážích.

„Když seš u vody, všichni jsou tam v plavkách. Vidiš hned na čem seš. Pak když seš v klubu a s někým tancuješ, můžeš na něj sáhnout a poznáš, jestli posiluje nebo ne. V zimě jsou všichni nabalený a nepoznáš, jestli to jsou jen dobrý hadry nebo jestli maká.“

Z této odpovědi jsem vytvořil otázku pro další informanty a tázání to potvrdili.

„Já nikdy nějak neřešil, jak kluk vypadá. Jasně, že jsem radši s namakaným, ale není to tak důležitý. Ale v létě to vidíš všude. Každý chce vypadat nejlépe a v létě se víc snaží, když má jít do plavek.“

Vyhledávání sexuálních vztahů tedy graduje na konci léta a to především kvůli velkému počtu akcí jako jsou gay pride. V září všichni informanti a i kluby potvrdili „útlum v činnosti“. Střední školy zahajují rok a studenti tak mají více povinností. Vzniká zde mezera, než se do měst vrátí velké množství studentů škol vysokých a než se střední školy zaběhnou v systému. Intenzita sexuálních vztahů a i aktivita na sociálních sítích se pak plynule zvyšuje od listopadu a graduje před vánoci. Vánoce jsou náročný čas pro všechny, kteří žijí bez partnera. Obrovská mediální kampaň, která panuje kolem o tom, jak mají vypadat správné vánoce, působí na psychiku osamělých opačně. Lidé v partnerském vztahu to vítají a užívají si.

„Jsem sám, protože toho mám hrozně moc do školy a mám dvě práce. Nikdo se mnou nevydržel. Na vánoce sice jsem u rodičů, ale to stejně není ono. Vždycky chceš být s někým, koho budeš mít rád, že jo. Minulej rok jsem na štědrej večer skončil s nějakým borcem na záchodech v klubu. A pak jsme se spolu opili. Taky nechtěl bejt sám.“

Gay kluby pořádají před Vánoci a během nich vánoční party a akce. Zaměřují svou pozornost především na osamělé muže. Ti tuto možnost, potkat někoho před vánoci vítají.

„V Termaxu (klub v Praze) jsou každé rok před vánoce akce. A je to lepší. Protože všichni co tam jsou, jsou úplně stejně sami jako ty. Nemusíš se cítit trapně nebo tak. Kdyby měli partnera, nechodí na vánoce do klubu. Nikoho nebudou balit. Celá atmosféra je uvolněnější.“

Vyhledávání vztahů se takto cyklicky opakuje každý rok. Vzhledem k tomu, že okolní kultura se nemění, nenastává ani prostor pro změnu u LGBT menšiny. Bylo by nasnadě tvrdit, že nezávazný sex u homosexuálů je ovlivňován kulturou zvenčí. Veškerými kampaněmi a svátky. Nicméně, sexuální vztahy v létě ovlivněny nejsou takovou měrou a stejně jsou četnější.

Důležitou otázkou pro mne osobně byla kritéria, dle kterých se vybírá partner. Zajímalo mne totiž, zdali je důležitý pouze samotný sex nebo i to, s kým je provozován. Odpovědi se různily.

Informant Patrik je mladý gay, žije se jako číšník, příležitostně barman. Pravidelně o víkendech a každou středu navštěvuje gay kluby. Sexuální partnery nepočítal nikdy. Nikdy neměl vztah delší než pět týdnů a i když měl, nebyl nijak vázaný. Hrdě mi sdělil, že jednou dokonce praktikoval sexuální vztah s šesti muži najednou. Darkroomy navštěvuje, pokud vidí někoho přitažlivého.

„Do darkroomu jdu, když vidím někoho hezkýho, jak po mě kouká. Tam už to je ale jedno. Jako, kolikrát si myslíš, že si to rozdáváš s tím, co tě tam pozval, a on je to někdo jinej. Když jsem na ibku (volný název pro seznamku Iboys.cz) nebo na Grindr, tak si vybírám podle fotek. Když pak přijde na setkání někdo, kdo nevypadá jako na fotkách, odmítanu. Ale to jsem

se naučil až teď. Taký jsem to neuměl. Bylo mi to blbý, a tak jsem se s ním vyspal. Jinak moc nebalím kluky, jen tak na ulici. Většinou si nejsem jistý, jestli jsou teplí.“

Další z informantů, Dominik, nabídl další náhled na věc. Náš rozhovor probíhal přes internetovou seznamku iboys.cz a následně přes Skype. Dopředu věděl, na jakém výzkumu pracuji a ochotně mi pomohl. Když přišla řeč na Darkroomy, zdál se být až téměř nadšený. Rozmluvil se o dlouhé řadě zkušeností.

„Mě je jedno, kdo tam je. Nechodí se tam kvůli jednomu borcovi, ne? Spíš celá ta chvíle je prostě zajímavá. Když se ti líbí jeden konkrétní kluk, vem si ho domů. Ale do darkroomu jdeš, když je tam lidí víc. Jinak nemaj smysl.“

Darkroomy tedy patří k čistě osobní volbě a jejich navštěvování se neřídí přesnými pravidly. Vzhled si ale stále držel nejvíce souhlasných odpovědí.

Druhou nejčastější odpovědí byl viditelně dobrý finanční status. Oblečení, hodinky popřípadě auta přesvědčily čtyřicet tři informantů. Zajištěný a pěstěný vzhled symbolizuje v nějakém směru zdraví a zodpovědnost. Dotyční informanti by také zvážili dlouhodobý vztah. Ne především kvůli penězům, ale díky určité svobodě.

„Víte, není to o penězích. Spíš je dnes složitější najít muže, který si je vydělá a postará se o sebe. Já to umím, ale spousta mladých mužů ne. Kdybych si měl dnes znova hledat partnera na první pohled, volil bych toho, co vypadá, že má peníze. Zajišťuje to svobodu a samostatnost. Já jsem si nikdy partnera nehledal. Jsme spolu už 32 let a začalo to, když jsme chodívali na záchody.“ (respondent 72 let)

Výběr partnerů na sociálních sítích

„Nikoho si nenajdeš, když nejseš na netu. Myslíš, že budeš třeba v galerii nebo na ulici a potkáš prince? To je dneska už nemožný. Nikdo takhle nikoho nehledá. Na netu hned poznáš, na čem jseš. Můžeš se dozvědět základní věci a nemusí to být trapný, jako na prvním rande.“

Takto se vyjádřil Dominik, když jsem položil otázku ohledně sociálních sítí. Jak už jsem několikrát zmínil, seznamka iboys.cz je nejrozšířenější LGBT stránka v ČR. Hledání partnerů, sexuálních partnerů či jen přátel je zde, jako na dalších seznamkách, velmi snadné. Všichni informanti mi potvrdili, že v nějaké části života měli na iboys.cz profil. Nicméně, profily často ruší, mění a občas se vrací. Vypozoroval jsem určitý vzorec. Mladí gayové, kteří se začínají rozhlížet, si registrují profily a vzniká tak široká skupina ve věku 15-23 let. Mnoho mužů si ale po dovršení dospělosti profil zruší. Nejpočetnější věková skupina na této stránce je ve věkové kategorii 40-60 let. Většina z těchto mužů už hledá vážný vztah. Příliš pozornosti se jim ale nedostává.

„To není můj problém, že jsou sami. A pořád si myslej, že někoho najdou. Podle mě si má člověk najít partnera na život tak do třiceti. Pak už nikoho nezajímáš. Sice nezůstaneš sám, ale ani nebudeš s nikým osudovým. Znáám spoustu kluků, co bydlí po několika. Tři nebo i čtyři. Stárnou a nechtěj být sami. Toho se bojím nejvíc.“

Mnoho mladých lidí si myslí, že uživatelé iboys nad 45 let, kteří si hledají dlouhodobého partnera, jsou zoufalí. Nicméně, neuvědomují si, že mládí si prožili v socialismu a nebylo dost dobře možné hledat si partnera. Velká skupina mužů se oženila a zůstala s manželkami, měli děti. Na iboys.cz jsem mluvil s několika muži, kteří mi sdělili, že jsou na této stránce pouze pro komunikaci. Žijí v dlouhém manželství a psaní s jinými homosexuály je alespoň nějaká forma ventilace vlastních pocitů.

Výše zmíněná idea finanční zajištěnosti má silný vliv i v internetovém prostředí. Především podle fotografií. Dvacet devět informantů zmínilo, že když se dívají na fotky mužů na internetových seznamkách, věnují pozornost i okolí fotografie. To, v jakém prostředí je fotka pořízena, jak vypadá byt nebo i to, jakým telefonem se člověk vyfotil. Všechny tyto ukazatele mají určitou důležitost. Když s informanty probíhal rozhovor na téma vzhledu partnera, následoval jsem s otázkou o osobnosti.

„Když si hledáš partnera jen na sex, zajímá tě i jaký je? Jaký má smysl pro humor, co ho zajímá?“

Odpovědi se dělily na tři části v závislosti na prostředí. Při hledání v klubech a účasti na veřejných místech nemají tato kritéria vliv na výběr. Ve většině případů není čas ani prostor mluvit o zájmech a zálibách. Hlasitá hudba a velké množství lidí smazávají soukromí. Nejprve proběhne tichá domluva, většinou pomocí posunků a gest, ve které oba účastníci souhlasí se sexuálním aktem. Druhým krokem je vzájemná výměna informací o tom, co partner preferuje po sexuální stránce. Ani to ale není povinnost. Když se jeden z mužů cítí nadřazeně, je celý akt v jeho režii. Nadřazeností je myšlena automatická dominance založená na vzhledu, stavbě těla nebo chování.

„Já se nikdy neptal, co ten druhý chce. Je mi to jedno. Já si chci užít, tak jak to mám rád. A oni to vždycky udělají. Chodím do fitka, vypadám dobře. Tak nevím, proč bych se měl omezovat a musel dělat něco, co nechci.“ (Informant 19 let.)

„Většinou poznám, co kluk chce. Je to vidět podle toho, kam a jak se dívá. Když mi bylo šestnáct a začínal jsem se s klukama scházet, vždycky to bylo přes ibko a vždycky se nejdřív řešilo, co budeme dělat. V tom je internet dobřej. Můžeš se vždycky nějak připravit na to, co tě čeká, a nemusíš být nervózní. Nejhorší je, když se o tom nebavíš a najednou seš s někým v posteli a vlastně vůbec nevíte co. I když jdu s někým do darkroomu, tak se ho zeptám, co má

rád. Když s někým ale chceš být jen dvacet minut, nemá cenu se ptát, na co chodí do kina. To jen zdržuje.“ (Informant 22 let.)

Druhá skupina odpovědí se od společných zájmů odvíjela. Sedm informantů mi sdělila, že měli nezávazný sex s člověkem, se kterým je před tím spojila konverzace na určité téma. K tomu často dopomáhají sociální sítě Facebook nebo Instagram. Informant Ondřej má zálibu ve starožitnostech a drahých materiálech. Na Instagramu začal „sledovat“ profil dalšího mladého muže se stejnými zájmy. Začali si vyměňovat zprávy díky společnému tématu a až později se dohodli na setkání. Ondřej také zmínil, že dotyčný muž nebyl ani tolik přitažlivý, ale měl úžasně vybavený byt a choval se velmi sofistikovaně.

„Asi bych litoval, kdybych s ním nespal. Bavili jsme se o nábytku a umění. Pak mě pozval, abych se přišel podívat na jeho nové, ručně vyšíváné závěsy. Uměl se chovat a byl slušný. Přesvědčilo mě, že jsme měli něco společného. Po sexu mi i proletělo hlavou, že bychom mohli zůstat v kontaktu. On ale vytáhl trávu. Já drogy nesnáším.“

Skupinou poslední jsou muži, kteří se scházejí díky konkrétním sexuálním zálibám. Zde je komunikace a poznávání nezbytná. Přidávám sem tuto kategorii, i když se může zdát, že nemá nic společného s osobností člověka. Když jde kupříkladu o BDSM (viz pojmy), je nutné domluvit předem veškeré podmínky. Sice se nepodepisují smlouvy, jak to naznačují filmy v populární kultuře, ale určení hranic je automatické.

„Několikrát jsem šel s někým drsnějším. A neptal jsem se, co chce nebo co ho zajímá. A skončil jsem na pohotovosti, protože si myslel, že se mi to líbí. Od té doby se vždycky předtím ujistím, že jsme na stejné vlně. A že se nemám čeho bát. S jedním klukem jsem se i scházel a bavili jsme se hodně o tom, co nás baví a zajímá. O bondage a tak. Pak jsme spolu půl roku chodili.“

V poslední části rozhovorů jsem se vždy ptal na to, čeho se do budoucna bojí a jestli přemýšlí o tom, jaké může mít toto chování důsledky. Už několikrát jsem v různých souvislostech zmiňoval strach ze sexuálně přenosných nemocí. Ten se týká spíše starší kategorie informantů a mladí muži se jimi nezabývají. Žijí mnohem bezstarostněji. V případě, že nemocní jsou, nastávají dva scénáře. Buď se uzavrou do sebe, s nikým se nebaví a žijí samostatně, nebo právě naopak, nic se nemění a dokonce se frekvence sexuálních vztahů zvyšuje.

Častou odpovědí byl strach ze samoty.

„Bojím se toho, že mě nikdo nebude chtít a já zůstanu sám. Víš, jak ty starý chlapi dneska. Ani mi nejde o ten sex, když ho hledám. Spíš doufám, že si tak najdu kluka na dýl. Myslím si, že jakmile ve vztahu nefunguje sex, nebude fungovat nic. Je lepší to začít sexem a pak se uvidí.“

Díky této otázce se několik informantů rozmluvilo o výčitkách svědomí, které už mají.

„Když mi bylo asi devatenáct, bydlel jsem u rodičů. Studoval jsem na vysoký ekonomiku. Rodiče věděli, že jsem gay a byli s tím v pohodě. Mysleli si, že s nikým nechodím, ale že si jednou najdu kluka. Pak ale otec našel můj blok, kam jsem si psal kluky, se kterými jsem spal. A tou dobou jich tam bylo přes padesát. Tehdy mě hrozně zmlátil, máma brečela, že prý takovýho syna nevychovala. A vyhodili mě z domu. Skončil jsem se školou a teď pracuju v Tesco. Takže toho lituju. Když to vidím zpětně, jsem na sebe naštvanej, že jsem víc nepřemýšlel. A taky lituju toho, že mě nikdo neinformoval.“

Zeptal jsem se ho, jak myslí ten komentář o neinformovanosti.

„Že mi nikdo jako mladému klukovi neřekl, co se může stát. Jo, sice si můžeš přechíst o nemocech a tak, ale nikdo už ti neřekne, jak tě může vnímat okolí. Jak hnusný může být okolí.“

Po této odpovědi jsem udělal malou anketu na sociálních sítích. Otázka zněla: „Odmítáte nebo odmítli jste nezávazný sex kvůli tomu, co by si o vás mohlo myslet okolí?“ I když se jedná o kvantitativní výzkum, přidám sem výsledek čistě pro doplnění.

Odpovědělo mi 109 anonymních informantů.

79 řeklo ano, 15 řeklo ne. Zbytek informantů vyplnil kolonku pro různé.

Tři informanti řekli, že mají z názoru okolí strach, a tak své nezávazné sexuální zkušenosti udržují v tajnosti. Zbýlých dvanáct ještě rozvedlo odpověď s tím, že sexuální partnery hledají v jiných městech, když se účastní příležitostných party.

Strach z názoru okolí byl v různých variacích přítomen u všech informantů. Obyvatelé malých měst a vesnic nejčastěji zmiňovali pomluvy a „drbání“, které může znepríjemnit život. Ti, kteří vyhledávají nezávazný sex tedy často putují do jiného města, neboť anonymita ve větší společnosti působí jako ochranná vrstva.

Informanti z velkých měst také zmiňovali pomluvy, ale spíše v kontextu budoucích partnerů. Může se stát, že naleznou někoho výjimečného, ale on je kvůli jejich minulosti odmítne.

„Potkal jsem v klubu úžasnýho kluka, jmenoval se Jirka. Byl tam z donucení s nějakýma kamarádama. Bavili jsme se celou noc a vyměnili si čísla. Šli jsme na tři rande, pořád si psali a já se zamiloval. On mě pak chtěl představit nejlepšímu kamarádovi. Když jsme se sešli, zjistil jsem, že jsem s tím jeho kamarádem spal. A ten to samozřejmě řekl. A já byl zase sám, protože Jirka odmítl chodit s někým, kdo spal s půlkou Prahy. Pořád se trápím, ale vím, že to už nenapravím. Od té doby jsem s nikým nechodil a budu se stěhovat pryč. Chci svěží začátek.“

Poslední častou odpovědí na otázku týkající se možných důsledků nebo výčitek byl strach z kriminálních činů, kupříkladu krádeží. Kriminální činy jsem zmínil v rizicích nezávazných vztahů. Obvykle zahrnují drobné krádeže, v méně častých případech znásilnění. Tři moji informanti mi sdělili, že prožili zkušenost srovnatelnou se znásilněním. Dotyčný muž předpokládal, že sex chtějí. Když na něj došlo a moji informanti se začali bránit, bylo to bráno pouze jako „vylepšení hry“.

„Byl jsem na policajtech, že mě znásilnili v klubu. Když jsem řekl jaký klub a jak se to stalo, vysmáli se mi. Že si mám dávat lepší pozor na to, kam lezu a jak se chovám. Od té doby jsem tam nebyl. Ono se může zdát, že si to všichni užívají. Je tam totiž sranda, ne? Je to noční klub. Tak co by mohlo bejt špatně. Já už tam prostě nemůžu. Nemám ani iboys nebo grindr. Nechci s buznama nic mít.“ (Informant 25 let.)

Stavy panické úzkosti způsobené určitým činem či situací jsem zaznamenal u osmi informantů.

„Já už se několik let kluka ani nedotkl. Chodím na záchody a tak. Ale jen se dívám. Nenechám na sebe sáhnout. Když mi bylo sedmnáct, chodil jsem s jedním klukem, a ten mi řekl, že bych se měl nechat otestovat na HIV. On byl pozitivní. Musel jsem čekat dva měsíce a skoro jsem se zbláznil. Horší to bylo ještě proto, že se na začátku zdál jako perfektní kluk. Nakonec jsem byl negativní, ale i ta představa je pro mě nesnesitelná. Ani pusu nikomu nedám. To by mi musel ukázat výsledky testů.“

„Nejvíce se bojím toho, že se s někým domluvím a bude to nějaký blázen a já skončím zmlácený na náplavce. To neovlivníš. Tady ve městě je prej několik skupin, který mlátěj kluky i u klubů.“

9 Odpověď na výzkumnou otázku

V úvodu jsem zmínil svou výzkumnou otázku: Jací muži mají největší předpoklad hledat nezávazné sexuální vztahy, za jakým účelem, co je k tomu vede a jaké jsou důsledky. Mám-li tedy vytvořit jeden výstup, využiji opět věkové kategorie. Zdá se mi to jako nejlepší členění. Touha po nezávazném sexuálním uspokojení se totiž, dle mého výzkumu, nerozděluje podle pracovního odvětví, finančního statusu či vzdělání. Dokáží ale u každé věkové kategorie říci, jaké předpoklady a důsledky vidí.

17-23 let

Muži v této kategorii vyhledávají nezávazný sex pravidelně a vidí jej jako běžnou a bezpečnou záležitost. Strach si nepřipouštějí velmi často. Obvyklá je představa, že „jich se to netýká“. Výjimkou byli dva studenti medicíny, kteří byli opatrnější a neprovozovali nechráněný sex. Partner je vyhledáván především na základě vzhledu. Chování a inteligence, popřípadě rozhled není upřednostňován.

24-30 let

Rizika si uvědomují ve větší míře, a to především proto, že vidí, jak mohou ovlivnit jejich život. Partnery upřednostňují mladší nebo ve stejném věku. Pouze ve dvou případech starší. S hledáním dlouhodobého partnera nespěchají, neboť věří, že mají ještě čas. Navzdory předešlé větě, občas byla zmíněna osamělost.

31-40 let

Informanti v této kategorii hledají sex s mladšími muži, než jsou oni sami. Prakticky vůbec se zde nevyskytla touha po někom starším. Důvody se různí. Od nevyhovujícího stávajícího partnerství až po hledání nových zkušeností. Hledání něčeho, co je za hranicí poznaného.

Informanti zde několikrát zmiňují, že se snaží dohnat zameškané. Častěji ale hledají dlouhodobého partnera. Důsledky chyb z mládí vidí především v poškození pověsti či v přenosných chorobách.

40-49 let

Informanti v této skupině vyhledávají nezávazný sex jako kompenzaci osamělosti. Teze o tom, že duševně náročná období mají na člověka v tomto směru vliv, se mi nejvíce potvrdila u těchto informantů. Před dnem Sv. Valentýna, na prvního máje, v letních měsících a následně před Vánoci. Konkrétně Vánoce probouzejí touhu s někým být v milostném vztahu a sex je odsouván na druhou úroveň. Na sociálních sítích a seznamkách nenavrhují sex tak často, jako jindy. Hledají společníka.

Partnera nehledají na základě vzhledu či statusu, jak bylo již zmíněno. Preferují sexuální partnery mladší, ale nebrání se stejně starým či starším. Důsledky si v největším měřítku uvědomuje právě tato kategorie. Mezi nejčastější výčitky patří to, že si nenašli dlouhodobého partnera, dokud měli více času. Dále pak to, jak nevázaný život ovlivnil jejich fyzické zdraví.

50 – 60

V tomto věku utichá aktivní vyhledávání sexuálních vztahů. Informanti chodí do klubů méně. Navštěvují toalety, kde většinou přihlížejí a vyhledávají uspokojování mladších mužů. To platí i na internetových seznamkách. Muži v této kategorii nevyžadují vlastní sexuální uspokojení. Zčásti proto, že předpokládají nezájem od svých mladších protějšků, částečně také proto, že nepovažují své uspokojení za tak důležité. Na internetových seznamkách také občas najdou mladého muže, kterému poskytují vedení. Tato situace není nezvyklá.

Osamělost cítí stejně jako skupina předešlá. Nicméně, zaznamenal jsem jistou rezignaci.

Svým způsobem se ve většině smíří s tím, že nežijí s partnerem a více se sdružují se svými

přáteli. (Jak už bylo zmíněno, často žijí po skupinkách). Vnímání důsledků je stejné jako u předešlé skupiny.

60-80 let

Tato skupina nevyhledává sexuální vztahy téměř vůbec. Na toalety také často chodí, ale pouze přihlížejí. Pouze jeden z mých informantů v této kategorii navštěvoval kluby a o dalších starších mužích nevěděl. Vyhledávají především mladší přátele, kterými se obklopují.

Kupodivu však necítí výčitky - v této kategorii jsem měl pouze čtyři informanty a ani jeden z nich nezmiňoval výčitky. Sexuálních zkušeností mají mnohem méně, než muži mladší.

Především kvůli většině života strávené za socialismu. Všichni ale zmínili to, že život mají hezký. Vítají to, jak se celá situace mění.

Důsledky vidí v souvislosti s mladšími generacemi. Nemoci a neschopnost žít s partnerem celý život. Všichni čtyři informanti zmínili, že si přejí, aby se dnešní „kluci“ nechovali tak, jak se chovají.

„Když jsme se museli za komunistů schovávat, člověk si rozmyslel, co dělá. Nic nebylo neuvážené. Sice to byla hrozná doba a nic nebylo jisté. Ale svým způsobem nás to ochránilo. Nedělali jsme blbosti jako dnešní mládež. Když vidím ty kluky na internetu, někdy bych jim dal facku a zakázal jim internet. Neváží si toho, že mají volnost. Berou ji jako automatickou.“

(Informant, 79 let.)

10 Závěr

Určitý výstup jsem sepsal již v předchozí části. Teď by si tedy dovolil osobní závěr a sebereflexi.

V úvodu jsem zmínil, že jsem doufal v nalezení jednoho konkrétního výsledku. Nalezení vzorce, který poskytne jakési rozuzlení všech mých otázek k této problematice. Ten jsem však nenalezl. Můj výzkum mi ale přinesl následující zjištění. Za každým člověkem se skrývá celý svět a život, který jej dovedl k místu, kde stojí. Ať už je mu šestnáct a poprvé se připojil na iboys nebo je mu téměř osmdesát a dává mi rady z křesla v domově důchodců. Mě nepřísluší říkat a ani myslet si, jaká volba je správná a jaká je špatná. Nicméně vidím, že v LGBT komunitě by se mělo něco změnit. Volnost a možnost sebeprosazení graduje v nezodpovědné jednání. Obrovské množství mužů žije osaměle a dnešní mladá generace si stěží najde partnera. V mládí si navyknu na časté střídání partnerů. Vždy se najde někdo další. Pak ale přijde chvíle, kdy se žádný další partner nenajde.

Homosexuálové nemohou uzavírat právoplatná manželství a prozatím ani adoptovat děti. Většinová společnost si na jednu stranu přeje zahrnout gaye, aby nevyčnívali. Na stranu druhou ale nemá LGBT komunita dostatečný základ k budování toho „dokonalého života“. Nedostanou-li gayové možnost manželství a adopce dítěte, tato křivka lidí, kteří riskují své zdraví a směřují k osamělosti, se bude zvyšovat.

Dva moji informanti během mého výzkumu zemřeli na komplikace spojené s nemocí AIDS. Nedožili se ani čtyřiceti let. Dva museli opustit školu a práci kvůli video nahrávce na internetu, kde byli zachyceni v intimní situaci a zmíněná nahrávka se dostala do jejich okolí.

Můj výzkum je kapka v moři a nedělám si iluze o tom, že něco změní. Navzdory tomu, jak vtípně a zajímavě je nezávazný sex prezentován v populární kultuře nebo jak

zajímavý a přitažlivý může být sám o sobě, nepřináší v konečném důsledku víc, než dvacet minut prázdného uspokojení. Každému informantovi jsem na konci položil jednoduchou otázku, kterou jsem nezahrnul do celého výzkumu. Byla spíše pro mě.

„Přináší Ti to štěstí? Jsi šťastný?“ Pouze tři mi odpověděli „ano“.

11 Zdroje

- Disman, M. 2000. *Jak se vyrábí sociologická znalost: příručka pro uživatele*. Praha: Karolinum.
- Gray, M. L. *Out in the Country: Youth, Media, and Queer Visibility in Rural America*. New York: New York University Press, 2009. Intersections
- Giddens, A. 1999. *Sociologie*. Praha: Argo.
- Humphreys, L. 1975. *Tearoom trade: impersonal sex in public places*. New York: Aldine de Gruyter.
- Hendl, J. 2005. *Kvalitativní výzkum: základní metody a aplikace*. Praha: Portál.
- Kubík, J. 2010. *Sexualita bez tabu*. V Brumovicích: Carpe diem.
- Ondrisová, S., Šípošová, M., Červenková, I. 2002. *Neviditelná menšina (Čo ne/vieme o sexuálnej orientácii)*. Bratislava: Nadacia Občan a demokracia.
- Putna, M. C. 2013. *Homosexualita v dějinách české kultury*. Praha: Academia.
- Spargo, T. 2001. *Foucault a teorie podivného*. Praha: Triton.
- Silverman, D. 2005. *Ako robiť kvalitatívny výskum: praktická príručka*. Překlad Martin Štulrajter. Bratislava: Ikar.
- Stehlíková, D., Hromada J., Procházka, I. 1995. *Homosexualita, společnost a AIDS v ČR*. Praha: Orbis
- Zvěřina, J., Budinský, V. 2004. *Vše o sexu: sexuologie a sexuální praxe pro každého*. Praha: Ikar,
- Chlumská, E. 2007. *Homosexualita v médiích: Mediální reprezentace gayů a leseb*. Olomouc

Elektronické zdroje

Etika ve společenskovědním výzkumu [online]. 2009 [cit. 2016-03-18]. Dostupné z:

<http://dl1.cuni.cz/course/view.php?id=2252>

Programové prohlášení Výboru pro sexuální menšiny [online]. Praha, 2009 [cit. 2016-03-18].

Dostupné z: <http://www.vlada.cz/cz/ppov/rlp/vybory/sexualni-mensiny/dokumenty/programove-prohlaseni-vyboru-66800/>